

АСТРИД ЛИНДГРЕН
ВСИЧКИ НИЕ, ДЕЦАТА ОТ
СЕЛО ШУМОТЕВИЦА

Част 1 от „Деца от село Шумотевица“

Превод от шведски: Теодора Джебарова, 1998

chitanka.info

ВСИЧКИ НИЕ, ДЕЦАТА ОТ СЕЛО ШУМОТЕВИЦА

Казвам се Лиза. И съм момиче, но това се разбира от името ми. На седем години съм и скоро ще навърша осем. Понякога мама казва:

— Хайде днес ти да избършеш съдовете, нали си голямото момиче на мама!

А друг път Ласе и Бусе казват:

— Откъде накъде някаква си хлапачка ще играе на индианци! Много си малка!

Та затова се питам, всъщност голяма ли съм, или съм малка? Щом някои те смятат за голям, пък други те смятат за малък, може би си тъкмо в най-добрата възраст.

Ласе и Бусе са моите братя. Ласе е на девет години, а Бусе — на осем. Ласе е страшно силен и може да тича много по-бързо от мен. Ама аз мога да тичам бързо колкото Бусе. Понякога Ласе и Бусе не искат да играя с тях и тогава Ласе ме държи, а Бусе хуква напред, докато вземе преднина. После Ласе ме пуска и побягва, и като нищо ме оставя далеч назад. Нямам си сестра. Много ми е мъчно. Момчетата вдигат такава врява!

Живеем в една къща, която се казва Средната. Така я наричат, защото е между две други къщи. На тях им викат Северната и Южната. Трите къщи стоят в една редица. Ей тъй:

Всъщност не изглеждат точно така, но това е, защото не мога да рисувам много хубаво.

В Южната живее едно момче на име Уле. То няма ни брат, ни сестра. Но си играе с Ласе и Бусе. Уле е на осем години и също може да тича бързо.

Обаче в Северната живеят момичета. Две! Страхотен късмет, че не са и те момчета! Казват се Брита и Ана. Брита е на девет години, а пък Ана е колкото мен. Обичам ги еднакво и двете. Но май обичам Ана мъничко, мъничко повече.

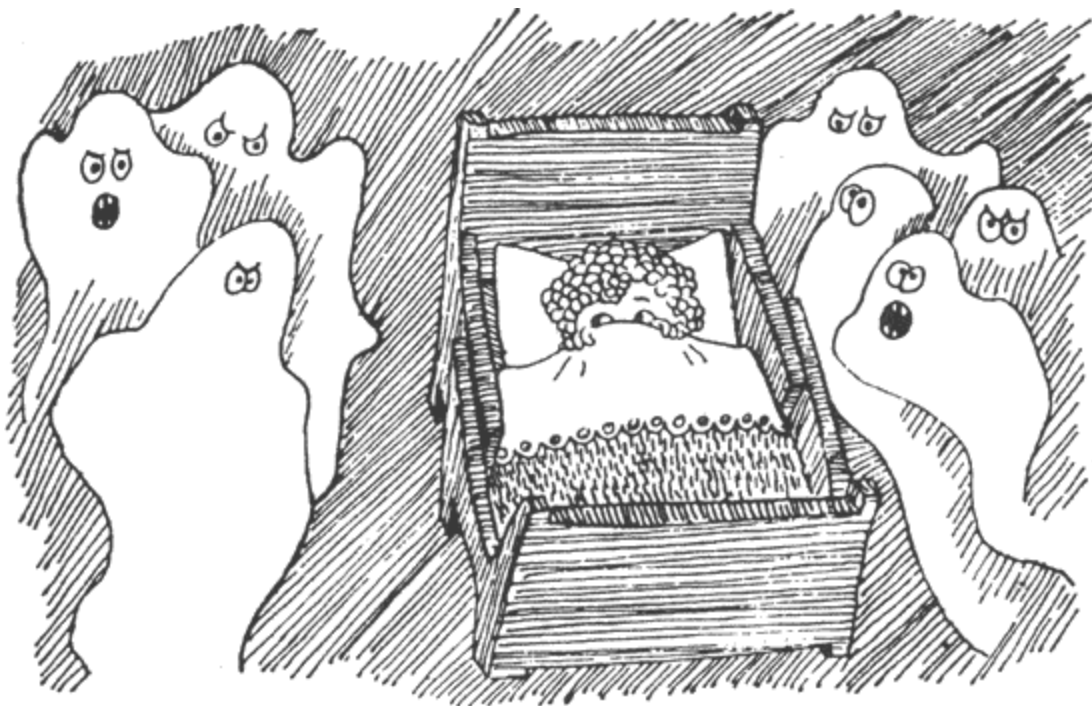
Други деца в село Шумотевица няма. То така се казва това село. И е много малко, само три къщи — Северната, Средната и Южната. И само шест деца: Ласе, Бусе и аз, после Уле, после Брита и Ана.

БРАТЯТА СА ДОСАДНО НЕЩО

По-рано Ласе, Бусе и аз спяхме заедно в една стая. В дясната мансарда до тавана. Сега аз спя в лявата мансарда, където преди живееше баба ни. Но за това ще разкажа по-нататък.

Понякога е доста весело да живееш в една стая с братята си. Ама само понякога. Весело беше, когато лежахме вечер и си разказвахме истории за призраци. Макар че беше и страшно. Ласе знае такива ужасни истории за духове, че след това дълго лежах завита презглава. Бусе не разказва истории за призраци. Все разправя за сума ти приключения, в които щял да участва, като порасне. Тогава щял да замине за Америка, където са индианците, и щял да им стане главатар.

Една вечер Ласе разказа една толкова страшна история за някакъв призрак, който ходел и размествал всички мебели по къщите, та вече мислех, че ще умра от ужас. Беше почти съвсем тъмно в стаята и леглото ми стоеше много далеч от леглата на Ласе и Бусе. И,

представете си, изведнъж един стол започна да подскача насам-натам. Помислих, че призракът е дошъл и в нашата къща и ще размести мебелите ни, и се разпищях с всички сили. Тогава чух Ласе и Бусе да се кикотят в леглата си. И ето защо: вързали въжета за стола и както си лежали, подръпвали стола и той подскачал. Ей такива ги вършат. Първо се ядосах, но после не можах да се сдържа и се разсмях.

Когато живееш в една стая с братята си и братята ти са по-големи от теб, никога за нищо нямаш думата. При нас винаги Ласе решаваше кога да се загаси вечер лампата. Исках ли аз да си чета „Шведска пролет“, Ласе искаше да загасим и да разказва истории за призраци. А когато вече дремех и исках да заспя, Ласе и Бусе непременно трябваше да играят на „Умори от глад лисицата“. Ласе може да загаси лампата, щом му се прииска, както си лежи в леглото, защото е закрепил едно картонче на ключа, който завърташ като искаш да загасиш, а на картончето е вързал дълъг канап, дето стига чак до леглото му. Това е наистина хитро устройство, но не мога да го опиша точно, защото като порасна, няма да ставам някакъв си въртележко-винтоврътков инженер. А такъв щял да стане Ласе, казва той. Въртележко-винтоврътков инженер. Не знам какво е това, обаче Ласе твърди, че било нещо чудесно и ако искаш да станеш такъв, трябва да можеш да слагаш картончета на ключовете на лампите. Бусе пък ще става индиански вожд. Досега поне така говореше. Ама онзи ден го чух да казва, че щял да стане машинист на локомотив, та може да се е отказал. Още не знам точно каква да стана аз. Може би — майка. Защото обичам мънички дечица. Имам цели седем кукли, на които съм майка. Скоро ще бъда много голяма, за да си играя с кукли. Уф, колко ще е скучно, като стана толкова голяма!

Най-хубавата ми кукла се казва Бела. Има сини очи и руса къдрава коса. Лежи в куклено креватче с розова завивка и чаршафи, които ѝ уши мама. Веднъж, когато отидох да извадя Бела от креватчето, тя имаше мустаци и козя брадичка. Ласе и Бусе ѝ ги бяха нарисували с въглен. Радвам се, че не живея вече в тяхната стая.

Ако надникне човек през прозореца на Ласе и Бусе, гледа право в стаята на Уле. Той също живее в мансарда. А Средната и Южната стоят съвсем близко една до друга. Татко казва, че изглеждало, сякаш къщите се бутат. Според него хората, които са ги построили навремето, е трябвало да оставят повече място между тях. Но Ласе, Бусе и Уле не мислят така. Смятат, че е добре както си е. Между Средната и Южната има ограда. По средата на оградата расте голямо дърво. Било липа, казва татко. Липата простира клони чак до прозореца на Ласе и Бусе и до прозореца на Уле. Когато Ласе, Бусе и Уле искат да си отидат на

гости, просто се прекатерват през липата. Става много по-бързо, отколкото ако тичат надолу по стълбата и излязат през портата, и влязат през съседната порта, и тичат нагоре по стълбата. Веднъж нашият татко и таткото на Уле решиха да отсекаат липата, защото правела сянка на стаите. Но тогава Ласе, Бусе и Уле взеха страшно да ги врънкат да оставят липата. И тя остана. Стои си и до днес.

НАЙ-ВЕСЕЛИЯТ МИ РОЖДЕН ДЕН

Мисля, че рожденият ми ден и Бъдни вечер са двата най-весели дни в годината. Най-най-веселият ми рожден ден беше, когато навърших седем години. Ето какво стана тогава.

Събудих се рано. По това време още спях в стаята на Ласе и Бусе. Те си бяха в леглата и спяха. Моето легло скърца и аз се въртях и обръщах много пъти, за да се събудят Ласе и Бусе. Не можех да ги повикам, защото на рождения си ден трябва да се преструваш, че спиш, докато ти донесат празничната закуска. А те лежаха и спяха ли, спяха, вместо да се погрижат за нея. Заскърцах така страхотно с леглото, та най-после Бусе се надигна и взе да си дърпа косата. След това събуди Ласе и двамата се измъкнаха на пръсти на тавана и надолу по стълбата. Чувах мама да подрънква с чашите в кухнята и от напрежение просто не можех да лежа мирно.

Най-сетне чух тропот по стълбата и замижах с всички сили. И после — тряс! — вратата се отвори и влязоха татко и мама, и Ласе, и Бусе, и Агда, нашата домашна помощничка. Мама държеше подноса. Върху него стоеше чаша какао и ваза с цветя, и голяма торта със стафиди и захарна глазура, върху която пишеше „Лиза 7 години“. Агда я беше изпекла. Но нямаше никакви подаръци и си помислих какъв ли ще е този странен рожден ден. Обаче тогава татко каза:

— Изпий си какаото, пък после ще видим дали ще ти намерим някой подарък.

Веднага разбрах, че става дума за някаква изненада и си излоках какаото колкото можех по-бързо. После мама ми превърза очите с кърпа, а татко ме завъртя и ме понесе нанякъде, но къде — не можех да видя. Чувах, че Ласе и Бусе припкаха до мен, пък и усещах, защото от време навреме ме щипваха по палците на краката и викаха:

— Познай къде си!

Татко слезе с мен по стълбите и вървеше все в кръг, а по едно време усетих, че сме навън и подир малко се качихме пак по едни стълби. Най-сетне мама ми свали кърпата. И се намерих в една стая, която никога не бях виждала. Поне мислех, че не съм я виждала. Но изведнъж погледнах през прозореца и зърнах малко по-нататък страничната стена на Северната. И на прозореца стояха Брита и Ана и ми махаха. Тогава вече разбрах, че съм в бившата стая на баба и че татко се беше разхождал толкова време, за да ме обърка. Баба живееше у нас, когато бях малка, но преди две-три години се премести при леля Фрида. Оттогава мама държеше в тази стая стана си заедно с камари парцали за черги. Но сега там нямаше нито стан, нито парцали за черги. Стаята беше толкова хубава, че си рекох дали пък в нея не се е подвизавал някой вълшебник. Мама каза, че в стаята **наистина** е влизал вълшебник и това бил татко. Той ми измагьосал една стая, която да си е само моя, и тя била подаръкът за рождения ми ден. Така се зарадвах, че се развиках, защото това беше най-хубавият подарък, който бях получавала някога за рождения си ден. Татко каза, че и мама му помагала да магьосва. Татко бил магьосал тапетите — едни страшно сладки тапети с много-много мънички букетчета по тях, а мама била магьосала перденцата на прозореца. Татко стоял вечер в дърводелската си работилница и измагьосал един скрин, кръгла маса, етажерка и три стола, и всичките ги боядисал бели. А мама

измагьосала парцалените черги, които бяха постлани на пода и имаха червени, жълти, зелени и черни ивици. Бях я виждала да ги тъче зимьска, но дори и не си помислих, че ще ги получа аз. И татко бях виждала да дяла мебелите, но зиме той често прави мебели за хора, които не умеят да дялат, та и през ум не ми мина, че ще са за мен.

Ласе и Бусе веднага довякоха леглото ми през тавана до новата ми стая и Ласе каза:

— Но вечер все пак ще идваме при теб да си разказваме истории за призраци.

Първо изтичах до стаята на Ласе и Бусе и си взех куклите. Имам четири малки и три големи кукли, защото съм си запазила всички кукли, които ми подаряваха, откакто бях малка. За малките кукли направих хубава стая на етажерката. Първо постлах едно парче червен плат вместо килим, после наредих там малките хубави куклени мебели, които получих от баба на Коледа, и след това сложих леглата на кукличките и самите куклички. Сега и те си имаха собствена стая като мен, въпреки че нямаха рожден ден. Голямото куклено легло, в което лежи Бела, сложих в единия ъгъл, съвсем близо до моето легло, а куклената количка с Хензел и Гретел сложих в друг ъгъл. Ох, колко ми стана хубава стаята!

После изтичах пак в стаята на Ласе и Бусе и си взех всичките кутии и неща, които бяха в скрина на момчетата, а Бусе каза:

— Чудесно! Сега ще има повече място за птичите ми яйца!

Имам точно тринайсет книги, които са си лично мои. Тях също подредих на етажерката заедно с всичките си броеве на „Шведска пролет“ и кутиите с лъскави картинки. Имам толкова много картинки! Разменяме си ги в училище. Обаче двайсет от тях не бих разменила за нищо на света. Най-красивата е един голям ангел с розова рокля и розови крила. Всичко се събра на моята етажерка. Да, денят, когато получих собствена стая, наистина беше много весел.

ОЩЕ ВЕСЕЛБИ НА РОЖДЕНИЯ МИ ДЕН

На този ден имаше и други веселби. Бях поканила на гости всички деца от село Шумотевица — е, нали сме само шестима. Точно толкова се събираха около кръглата маса в моята собствена стая. Пихме малинов сок и ядохме от тортата, на която пишеше „Лиза 7 години“, и два вида други сладки, които пак Агда беше изпекла. Получих подаръци от Брита и Ана, и от Уле. Брита и Ана ми подариха

книга с приказки, а Уле — един шоколад. Уле седеше до мен, а Ласе и Бусе взеха да ни дразнят и викаха:

— Годеник и годеница, годеник и годеница!

Казват го само защото Уле не е толкова тъпо момче, дето никога не иска да играе с момичета. Не им обръща внимание, когато го дразнят, и си играе и с момчета, и с момичета. Всъщност на Ласе и Бусе също им се ще да играят с момичета, но само **се преструват**, че не щат. Ако в едно село има само шест деца, те просто трябва да играят заедно, независимо дали са момчета или момичета. Почти всички игри стават по-весели, когато играят шестима, отколкото ако са само трима.

По-късно момчетата отидоха да разглеждат птичите яйца на Бусе и тогава Брита, Ана и аз си поиграхме с моите кукли.

В джоба си имах един дълъг, дълъг канап. Когато го напипах и извадих, и видях колко е дълъг, ми хрумна, че с него би станало нещо забавно. Ако можехме да намерим още един еднакво дълъг канап, сигурно щеше да стигне до прозореца на Брита и Ана в Северната. И тогава бихме могли да си пращаме писма в кутия от пури. Да видите само как се разбързахме да опитаме! И то стана! Брита и Ана хукнаха да се приберат и после доста време си пращяхме писма. Беше много забавно да гледаме как кутията се плъзга по канапа. Първо си пишехме само: „Как си? Аз съм добре.“ Но след това измислихме, че уж сме принцеси, които са пленени в два замъка и не могат да излязат, защото ги пазят змейове, и Брита и Ана ми писаха:

„Нашият змей е ужасно страшен. И твоят ли?
Принцеса Брита и принцеса Ана.“

Аз пък отговорих:

„Да, и моят змей е ужасно страшен. Хапе ме, щом
опитам да изляза. Добре поне, че можем да си пишем.
Принцеса Лиза.“

Подир малко мама ме извика, за да ѝ занеса нещо, и докато ме
нямало, Ласе, Бусе и Уле влезли в стаята ми и видели писмата. И Ласе
изпратил с кутията едно писмо, в което пишело:

„Принцеса Лиза отиде да се изсекне. Но тук има цяла
камара от принцове.
Принц Ларш Александер Наполеум.“

На Брита и Ана това се сторило много тъпо.

Във всеки случай е хубаво, че моята стая гледа към Северната.
Защото Брита, Ана и аз често си пращаме писма. Зимно време, когато е
тъмно, е по-трудно. Ама тогава си мигаме с фенерчета. Ако мигна три
пъти, то означава: „Елате веднага! Имам да ви разправам нещо!“

Мама каза, че трябва да си държа стаята много спретната. Правя
каквото мога. Понякога се залавям да изчистя основно. Тогава
изхвърлям всички черги през прозореца. Агда ми помага да ги
изтупам. Имам една малка тупалка, която си е само моя, и тупам с нея.
Излъсквам дръжката на бравата, бърша прах навсякъде, слагам пресни
цветя и сменям чаршафите в кукленото креватче и в количката. Друг
път забравям да почистя. Тогава мама ми казва, че съм „Мърлява
Лиза“.

КОГАТО НИ РАЗПУСНАХА ОТ УЧИЛИЩЕ

През лятото е много весело. Всичко е весело от деня, в който ни разпуснат от училище. Досега съм била само на един изпит. Веселото почна още предишната вечер. Тогава украсихме голямата класна стая с цветя и клонки. Всички ние, децата от село Шумотевица, накършихме брезови клонки и набрахме иглики и обичничета. Пътят ни до училище е дълъг, защото то е в съседното село, дето се казва Голямо село. Няма смисъл да има отделно училище само за шест деца, нали? Цветята бяха поувехнали, когато пристигнахме, обаче не много. Като ги натопихме във вода, пак станаха хубави. Сложихме шведски знамена до черната дъска и една гирлянда от брезови клонки над нея и много цветя навсякъде. Колко хубаво ухаеше цялата стая!

След като свършихме с украсата, трябваше да упражним песните, които щяхме да пеем на изпита. „Здравей, теб слънчеви лъчи зоват“ и „Не смятай, че ще се погубя, задето обич ти не ми дари“. Едно момиче на име Ула пееше ей така:

*Не смятай, че ще се погубя,
задето обици не ми дари.*

Мислела, че това са думите на песента. Добре, че Госпожицата успя да й каже как са наистина, та на изпита пъ правилно!

Времето беше чудесно, когато се прибирахме след това. Ние, децата от село Шумотевица, си тръгнахме заедно. Мина доста време, докато стигнахме у дома. Ласе каза, че трябва да стъпваме само по камъните край пътя. Това беше една игра, която играехме. Въобразявахме си, че уж ще паднем мъртви на земята, ако стъпим на нея. По едно време Уле стъпи на земята и Бусе му каза:

— Сега си мъртъв!

— Никак не съм мъртъв! Я гледайте колко съм жив! — викна Уле и взе да размахва крака и ръце. И всички му се смяхме.

После тръгнахме по крайпътната ограда. Ласе рече:

— Според вас кой ли е решил, че трябва да се ходи само по пътя? Тогава Брита каза, че сигурно някой възрастен го е измислил.

— Най-вероятно — съгласи се Ласе.

Дълго, дълго вървахме по оградата и беше толкова забавно, та реших никога вече да не ходя по пътя. Мина един дядка с млекарска количка и се провикна:

— Леле-мале, какви са тия гарги, дето са накацали по оградата?

Но на другия ден, когато отивахме на изпита, не можехме да ходим по оградата, защото бяхме много издокарани. Аз имах съвсем

нова рокля на червени точки, а Брита и Ана бяха със сини рокли с воланчета. Имахме нови панделки в косите и нови обуца.

Много родители седяха в класната стая и слушаха. Аз можах да отговоря вярно на всички въпроси, които ми зададоха, но Бусе каза, че 7 по 7 прави 56. Тогава Ласе се обърна и го изгледа строго и Бусе смотоледи:

— Не, не, прави 46!

Всъщност прави 49. Знам го, въпреки че още не сме стигнали до умножителната таблица. Но съм чувала другите ученици да го казват. В цялото училище сме само двацет и три деца и затова седим всички в една класна стая.

След като изпяхме всички песни, които знаехме, и също „Сега е на цветята времето“, Госпожицата каза:

— Е, довиждане! И ви пожелавам да прекарате едно наистина весело лято!

Тогава усетих как нещо сякаш подскочи вътре в мен.

Всички деца от село Шумотевица имахме добри бележки. Сравнихме ги на връщане. На Бусе бележките не бяха кой знае колко добри, но все пак горе-долу сносни.

Вечерта играхме на народна топка долу на пътя. И не щеш ли, топката отхвъркна в касисовите храсти. Втурнах се да я търся. И познайте какво намерих там! Най-навътре под един касисов храст лежаха единайсет кокоши яйца. Ех, как се зарадвах! Една от нашите кокошки е опърничавя и не ще да снася в курника. Всичките си яйца снася навън. Ласе, Бусе и аз се пребихме да търсим, за да разберем къде ги снася. Но тя е много хитра и страшно внимава да не видим накъде се запътва. Мама беше обещала да ни даде по пет йоре за всяко яйце, което намерим. А сега бях намерила яйца за 55 йоре. Но топката така и не намерих.

— Ще вземем яйцата вместо топка — каза Ласе — и ще има бъркани яйца за всички в село Шумотевица.

Но аз събрах яйцата в престилката си, занесох ги на мама и получих 55 йоре. Дадох на всички деца по пет йоре и сложих останалото в касичката си, която се заключва с малко ключче. То виси на един пирон в дъното на дрешника ми.

После Ана намери топката и играхме още няколко часа на народна топка. Легнахме си много по-късно от обикновено, но това

нямаше значение, защото бяхме в лятна ваканция и на другия ден
можехме да спим докогато ни се иска.

ПЛЕВИМ ЦВЕКЛО И СИ ВЗИМАМЕ КОТЕ

По-късно събрах още пари за моята касичка, защото помагах при плевенето на цвеклото. Правехме го заедно, всички деца от село Шумотевица. Всъщност Ласе, Бусе и аз трябваше да изплевим цвеклото, което принадлежеше на Средната, а Брита и Ана — това на Северната, и Уле — това на Южната. Но не правехме така, а всички си помагахме за цялото цвекло. Плащаха ни за всеки изплевен ред — по 40 йоре за дългите редове и по 20 йоре за най-късите. Бяхме си сложили престилки от чували, за да не ни заболят коленете. Брита, Ана и аз си вързахме кърпи на главите и мама каза, че приличаме на бабички. Носехме си и голяма тенекиена кана, пълна със сок, в случай, че ожаднеем. Разбира се, ожадняхме веднага и си взехме дълги сламки, пъгнахме ги в каната, коленичихме около нея и взехме да пием. Много беше забавно да смучем сока през сламките, та пихме ли, пихме, и докато се усетим, не беше останал никакъв сок. Но тогава Ласе взе каната, изтича до извора в съседната ливада, и ни донесе вода и след това пихме вода. Беше също толкова забавно, обаче не толкова вкусно. Накрая Уле легна възник на земята и каза:

— Чувате ли как бълника вътре в мен?

Страшно много вода имаше в стомаха му и ние отидохме при него и чухме как тя бълникаше, когато той мърдаше.

Докато плевяхме цвеклото, непрестанно говорехме и си разказвахме приказки. Ласе опита да разправя истории за призраци, но призрачните истории не са никак страшни, когато грее слънцето. Тогава Ласе предложи да направим състезание кой умее най-грозно да ругае. Обаче Брита, Ана и аз не искахме да участваме, защото Госпожицата ни е казала, че само глупавите хора ругаят. Ласе си поруга малко сам, но май не му потръгна, защото скоро престана.

То се знае, че най-весело беше през първия ден на плевенето. После стана малко скучно, но нямаше как да не продължим, защото всичкото цвекло трябваше да се изплеви.

Един ден, тъкмо когато започвахме, Ласе каза на Уле:

— Петруска салдо бум-бум.

Пък Уле му отговори:

— Колифинк, колифинк.

А Бусе добави:

— Мойси дойси филибум арарат.

Попитахме ги какво означава това и Ласе каза, че туй било един особен език, който можели да разберат само момчета. За момичета бил прекалено труден.

— Ха-ха — изсмяхме им се ние, — та вие сами не си го разбирате!

— Как да не си го разбираме! — викна Ласе. — Това, дето го казах първо, значеше: „Днес времето е хубаво“ и Уле ми отговори: „Точно така, точно така“, а после Бусе каза: „Добре, че момичетата не ни разбират“.

След това занареждаха на своя език дълги, дълги бръцоловици. Най-сетне Брита каза, че и ние си имаме свой език, който разбират само момичета, и започнахме да си говорим на този език. Целия предобед седяхме на полето и си говорехме на нашите различни езици. Аз поне не чувах никаква разлика между тях, но Ласе каза, че нашият език бил тъпашки. Момчешкият език звучал много по-добре, защото бил почти руски.

— Колифинк, колифинк — каза пак Уле. И толкова поне бяхме научили от момчешкия език, та знаехме, че това значи „точно така, точно така“. И оттогава Брита, Ана и аз никога не казваме само Уле, а го наричаме „Уле Колифинк“.

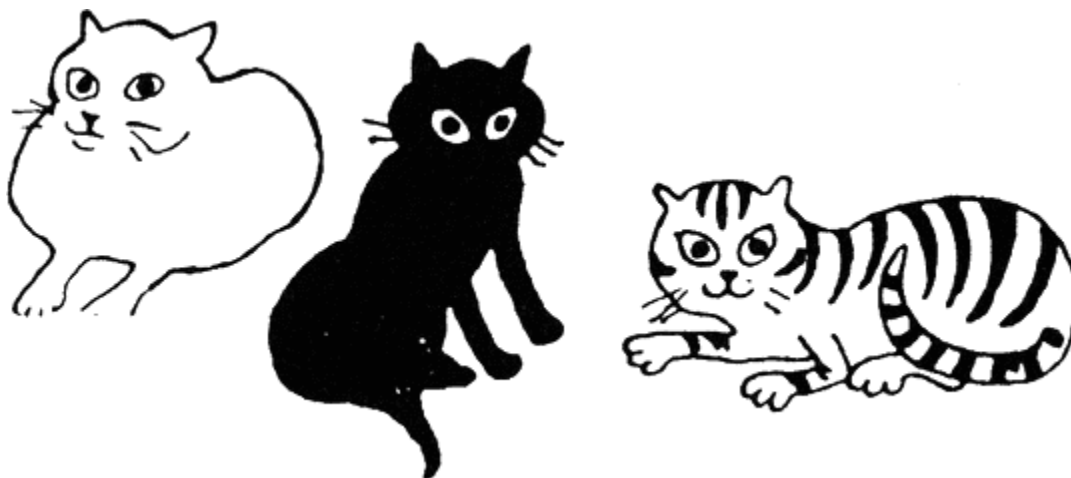
Един следобед, докато още плевяхме цвеклото и тъкмо седяхме на едни камънаци да си изпием какаото и изядем сандвичите, които си бяхме донесли за закуска, небето съвсем притъмня и почна страхотна гръмотевична буря. Имаше и градушка. Падна такъв град, че станаха същински преспи, точно както през зимата. Хукнахме да бягаме. Бяхме боси и ни беше много студено на краката като тичахме през преспите.

— Хайде да драснем до Кристин в Льовнес — каза Ласе. Почти винаги правим каквото каже Ласе, та и сега направихме така. Кристин живееше в малка червена къщурка недалеч оттам. Изтичахме до нея и за наш късмет Кристин си беше у дома. Кристин е една стара женица и изглежда горе-долу като нечия баба. И е много добричка. Колко пъти съм ходила при нея!

— Олеле, божке! Олеле, божке! — викна тя и плесна с ръце. А после каза:

— Вай, вай, вай, горките дечица!

След това запали голям огън в огнището в своята стая и ни накара да съблечем мокрите си дрехи и да си стоплим краката на огъня. Сетне Кристин ни изпече вафли на една скара в огнището. Свари и кафе в кафеник, който стоеше на триножка наред жаравата.

Кристин има три котки и едната наскоро се беше окотила. Котенцата бяха четири и лежаха в един кош и мяучеха. Бяха много сладки, но Кристин каза, че трябвало да раздаде всичките освен едно, защото иначе къщата ѝ щяла да се напълни с котки и за нея нямало да остане място.

— Хайде, дай ги на нас — извика Ана.

Тогава Кристин каза, че би ни ги дала, но не била сигурна дали нашите майки ще се зарадват, ако се приберем с котета.

— Всички хора обичат котенца — обади се Брита.

И почнаха едни молби и врънканици да ги вземем поне пробно, за да видим какво ще стане. Представете си, имаше точно по едно коте за Северната, едно за Средната и едно за Южната. Ласе избра кое да вземем ние. Беше пъстричко с бяло петно на челото. Брита и Ана взеха едно съвсем бяло, а Уле — едно черно.

Когато дрехите ни изсъхнаха, се прибрахме с нашите котенца. Радвам се, че на котешката майка ѝ остана едно бебе. Иначе нямаше да си има никакви дечица.

Нарекохме нашето коте Мър. Брита и Ана нарекоха своето Сеса, а Уле нарече своето Малколм. Нито една от майките ни не се разсърди, че донесохме вкъщи котенца. **Позволиха** ни да си ги задържим.

Много си играех с Мър. Връзвах хартиено топче на един канап и тичах в кръг, а Мър припикаше подире ми и се опитваше да грабне топчето. В началото Ласе и Бусе също си играеха с него, но скоро им омръзна. Аз се грижех за неговата храна. Той пиеше мляко от една чинийка в кухнята. Обаче не пиеше както пият хората, а изплезваше езичето си, което беше съвсем розово и с него лочеше млякото. Приготвих му кошче, където да спи. Застлах му го хубаво, за да му е меко. Понякога пускахме Мър, Сеса и Малколм на моравата да си играят заедно. Нали бяха братчета и сестриче, та сигурно им се искаше да се виждат често.

Спечелих 9 крони и 40 йоре от плевенето и всичките ги сложих в касичката, защото искам да си спестя за колело. Червено колело!

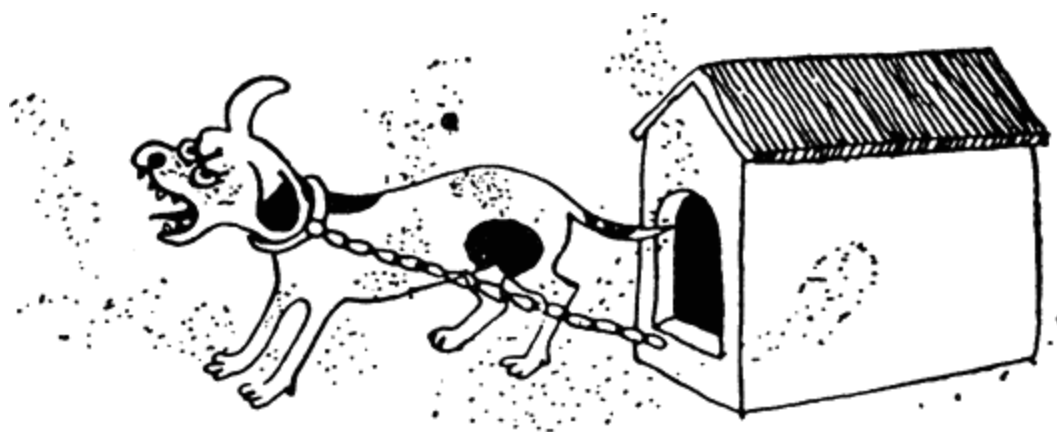
КАК УЛЕ СЕ СДОБИ СЪС СВОЕТО КУЧЕ

Уле няма ни брат, ни сестра. Но си има куче. И Малколм, разбира се. Кучето се казва Свип. Сега ще ви разкажа как стана така, че Уле получи Свип, точно както той ни го разказа на нас.

Насред път между село Шумотевица и Голямо село живее един обуцар на име Добриак. Казва се Добриак, обаче не е никакъв **добряк**. Ни най-малко. Обуцата ни никога не са готови, когато отиваме да си ги вземем, въпреки хилядите обещания да ги направи. Така било, защото

много пиел, казва Агда. По-рано той беше стопанин на Свип. Никога не се отнасяше добре с него и Свип беше най-злото куче в цялата община. Постоянно стоеше вързан за своята колиба и колкото пъти отивахме да занесем обуца на Добриак, Свип се втурваше от колибата си и лаеше. Много се страхувахме от него и никога не смеехме да го доближим. Страхувахме се и от обуцаря, защото вечно беше сърдит и казваше, че „децата са нападнати и трябва всеки ден да ядат бой“. Свип също ядеше много често бой, макар че беше куче, а не дете. Явно Добриак смяташе, че и кучетата трябва всеки ден да ядат бой. И когато Добриак беше пиан, изобщо забравяше да нахрани Свип.

По онова време, докато Свип живееше при обуцаря, винаги ми се струваше, че е грозно и зло куче. Беше страшно мръсен и рошав и все ръмжеше и лаеше. Сега намирам, че Свип е добър и хубав. Уле го направи добър. Самият Уле също е много добричък.

Веднъж, когато Уле отишъл с обуцата си при обуцаря и Свип, както обикновено, се хвърлил да лае и сякаш искал да го ухапе, Уле спрял и почнал да му говори, и му казал, че е добро куче и не бива да лае така. Разбира се, стоял настрана, за да не може Свип да стигне до него. Свип изглеждал злобен както обикновено и съвсем не се държал като добро куче.

Когато Уле отишъл да си вземе обуцата, носел един кокал с месо за Свип. Свип лаел и ръмжал, но бил толкова гладен, че веднага заръфал кокала. През цялото време, докато Свип ядял, Уле стоял малко встрани и му повтарял, че е хубаво и добро куче.

Както обикновено, Уле трябвало да ходи много пъти да си иска обуцата, защото все не били готови. И всеки път носел някаква

вкусотия за Свип. И, не щеш ли, един ден Свип не ръмжал вече срещу него, а залаял така, както лаят кучетата, когато видят някого, когото обичат. Тогава Уле отишъл при Свип и го погалил и Свип го близнал по ръката.

Няколко дни по-късно обуцарят паднал и си изкълчил крака. Изобщо не го било грижа дали Свип има какво да яде. На Уле му станало страшно мъчно за Свип, та влязъл при Добриак и го попитал дали бива да се грижи за Свип, докато Добриак го боли крака. Как е посмял?! Но Добриак казал:

— Ха, тая няма да я бъде! Само да се доближиш до него и ще те захапе за гушата.

Обаче Уле отишъл при Свип и го погалил, а обуцарят стоял до прозореца и гледал. Тогава казал, че Уле може да се грижи известно време за Свип, след като самият той не бил в състояние да го прави.

Уле изчистил колибата на Свип, постлал му чисто сено, измил му купичката за вода и я напълнил с прясна, и го нахранил богато. После го повел на дълга разходка чак до село Шумотевица и Свип скачал и квичал от радост, защото толкова дълго бил стоял вързан и му било страшно омръзнало. Всеки ден, докато Добриак го болеше кракът, Уле отиваше да вземе Свип и тичаше с него из полята. Ние също тичахме с него, но Свип обичаше най-много Уле и никой друг не биваше да държи каишката, защото Свип почваше да ръмжи.

Но щом кракът му се оправил, обуцарят казал на Уле:

— Сега край на щуротиите. Тоя пес е пазач и трябва да си стои в колибата.

Свип мислел, че ще ходи на разходка с Уле както обикновено и почнал да скача и да квичи. Но когато Уле си тръгнал без него, Свип взел да скимти и бил ужасно тъжен, каза Уле. Много дни наред Уле също беше тъжен и в края на краищата татко му не можел повече да го гледа толкова тъжен, та отишъл при Добриак и купил Свип за Уле. Всички деца от село Шумотевица отидохме при Уле да гледаме как ще изкъпе Свип в тяхната перална барака. И ние помагахме мъничко. След като Свип беше изкъпан, избърсан и сресан, сякаш стана друго куче.

Сега никога не е зъл и няма нужда да ходи на каишка. Нощем спи под леглото на Уле и когато всички ние, децата от село Шумотевица, се връщаме от училище, Свип посреща Уле на сред път и

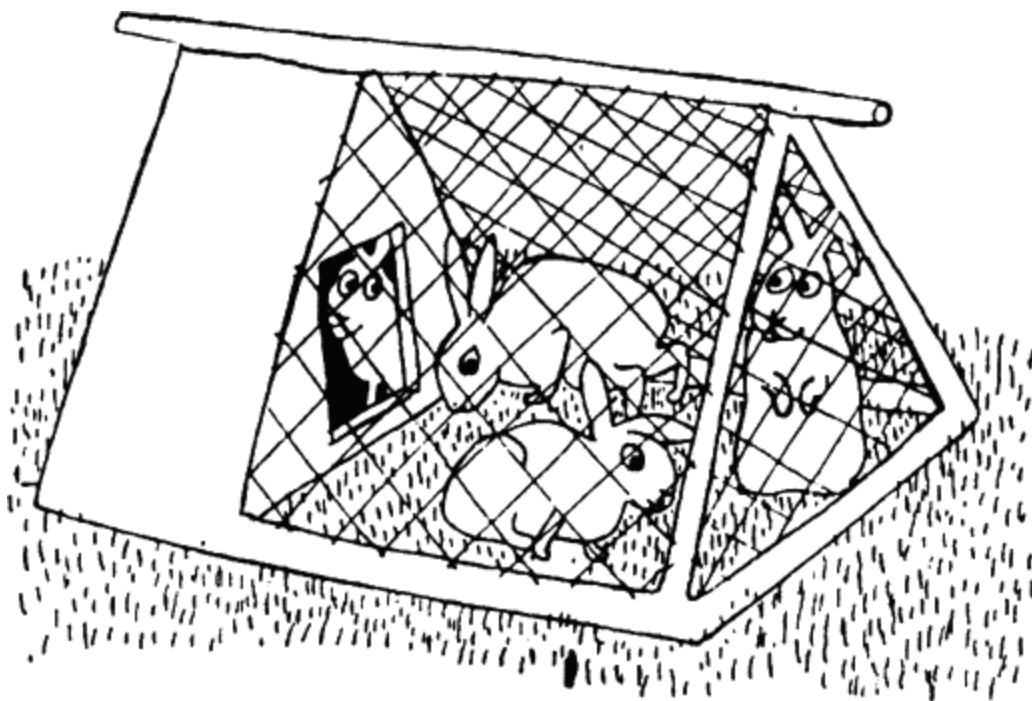
му носи чантата. Обаче никога не приближава до къщата на Добриак. Сигурно го е страх, че Добриак може да излезе и да го вземе обратно.

ХУБАВО Е ДА СИ ИМАШ СОБСТВЕНО ЖИВОТНО, НО ДА СИ ИМАШ ДЯДО СЪЩО Е ДОБРЕ

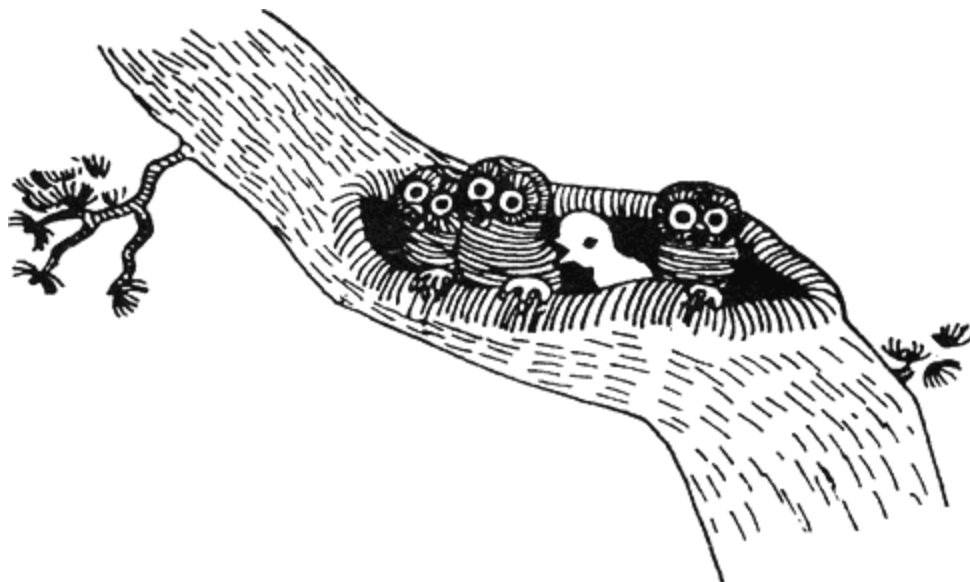

Хубаво е да си имаш животно, което да е само твое собствено. И аз бих искала да си имам куче, но нямам. В село Шумотевица имаме толкова много животни! Конете, крави и телета, прасета и овце. Освен това мама има страшно много кокошки. Хората казват, че това било Пилчарника на село Шумотевица, и мама разпраца яйца във всички посоки на хора, които искат да гледат пилета. Един от нашите коне, който се казва Аякс, е мой. Но все пак не е истински, истински мой по същия начин, както Свип е на Уле. Обаче имам зайчета и те са истински мои. Живеят в един кафез, който татко им направи, и всеки ден трябва да ходя да им давам трева и листа от глухарче. Зимно време пренасям кафеза в обора. Те раждат толкова много малки и аз продадох

повечето на Бусе и Уле. Бусе гледаше зайци по едно време, но му омръзнаха, защото на него всичко му омръзва, освен птичите яйца.

В нашата градина има едно старо дърво, което наричаме „Совиното дърво“, защото в него живеят сови. Веднъж Бусе се покатери на совиното дърво и си взе едно яйце от совите. В гнездото имаше четири яйца, та на совите все пак им останаха три. Бусе изпразни яйцето и го сложи в скрина при другите си яйца. Но след това реши да направи номер на мама сова. Изкатери се пак до гнездото и сложи вътре едно кокоше яйце вместо другото. Чудна работа, че мама сова не забеляза разликата! Наистина не забеляза. Продължи да мъти яйцата и един ден в гнездото лежаха три совички и едно пиленце. Колко ли ще се е изненадала мама сова като е видяла, че едно от нейните дечица прилича досущ на жълта топчица! Бусе се изплаши, че пиленцето няма да се хареса на мама сова, и го извади оттам.

— Освен това пилето е мое! — заяви той.

Бусе върза червен конец на едното краче на пилето, за да си го познава, и го пусна при мамините пилета. Нарече го Алберт, но когато Алберт попорасна, се оказа, че не е петле, а ярка. Тогава Бусе я прекръсти на Албертина. А сега Албертина е голяма кокошка и когато Бусе яде яйце, винаги казва:

— Сигурно Албертина го е снесла за мен.

Албертина лети и пърха с криле повече от останалите кокошки. Бусе твърди, че вероятно е така, защото се е родила в совино гнездо.

Веднъж на Ласе му се прииска и той да си има собствени животни. Затова зареди три големи капана за мишки в кочината и хвана шестнайсет едри полски мишока, които затвори в една бъчва. После нарисува голяма табела и я сложи върху бъчвата. А на табелата пишеше:

МИШКАРНИКЪТ НА СЕЛО ШУМОТЕВИЦА.

Но през нощта мишоците избягаха от бъчвата, така че на мишкарника не му провървя.

— За какво ти беше притрябвал този мишкарник? — попита Брита. — Нали мишките не снасят яйца!

— Все пак щеше да е забавно да си имам мишкарник, не разбираш ли? — отговори Ласе, който много се ядоса, задето мишките бяха избягали.

Брита и Ана нямат нито куче, нито зайци, нито други собствени животни. Но затова пък си имат дядо. Той е най-добричкият дядо в целия свят, сигурна съм в това. Всички деца от село Шумотевица го наричаме дядо, макар че не е дядо на всички ни, а само на Брита и Ана. Той живее в една стая на горния етаж на Северната. Стаята е толкова уютна и дядо е толкова мил, че ние всичките ходим там, когато нямаме какво друго да правим. Дядо седи на един стол-люлка и има дълга бяла брада, също като Дядо Коледа. Много е зле с очите и почти нищо не вижда. Не може да чете ни книги, ни вестници, но това няма значение, защото той и без друго знае всичко, каквото пише в книгите. Разказва ни истории от Библията и какъв е бил светът едно време, когато дядо е бил малко момче. Брита, Ана и аз му четем вестника — кой е умрял и кой е навършил петдесет години, и всички нещастни случаи, и обявите, и какво ли не. Ако във вестника пише, че някъде е паднал гръм, дядо може да разкаже поне за двайсет различни места, където в миналото е паднал гръм. И ако пише, че някой е бил намушкан до смърт от бик, дядо ще ни разкаже за всички свои познати, които са си изпатили от разярени бикове. По този начин минава доста време, докато прочетем вестника. Понякога и момчетата му четат. Но дядо предпочита да му четем Брита, Ана и аз, защото момчетата го карат през просото и прескачат някои обяви и други неща. В дрешника си обаче дядо има едно сандъче с инструменти и го дава на заем на момчетата. Помага им да си дялкат корабчета и разни други работи, въпреки че не вижда. И когато момчетата искат да си леят оловни войници, винаги отиват при дядо и топят оловото в неговата зидана печка.

В дрешника на дядо винаги има и една щайга с ябълки — е, невинаги, но когато е времето на ябълките. И колкото пъти отидем при него, той ни дава по една ябълка. Праща ни да му купим бонбони от Голямо село и си ги държи с кесийката в ъгловия шкаф в своята стая. Освен ябълките, ни дава и по един бонбон.

На прозореца си дядо има саксии с мушкато и се грижи много добре за тях, въпреки че е почти сляп. С часове седи и им говори. По стените в дядовата стая висят красиви картини. Особено две от тях много ми харесват. На едната е изрисуван пророк Йона в търбуха на кита, а на другата се вижда една змия, която е избягала от някаква менажерия и иска да удуши един мъж — е, може и да не е много красива, но е страшна и ме кара да изтръпвам.

Когато времето е хубаво, дядо излиза на разходка. Има си бастун, с който опипва земята пред себе си. Лятно време най-често седи под

големия бряст сред моравата пред Северната. Сяда там и оставя слънцето да го напече, и както си седи, току каже:

— Ох-ох, да-да!

Питахме го защо казва „ох-ох, да-да“ и дядо отговори, че го казвал, защото мислел за времето, когато бил млад. Сигурно е било много отдавна. Чудна работа, че може да съществува толкова добричък дядо! Много го обичам. Бих предпочела да си го имам него вместо куче.

МОМЧЕТАТА НЕ МОГАТ ДА ПАЗЯТ ТАЙНИ

След като свършихме с плевенето на цвеклото, не минаха и няколко дни, и почнаха да прибират сеното.

— Тази година не искам никакви дечурлига по копите да ми мачкат сеното — каза татко. Това го казва всяка година, ама никой не му вярва, че го казва сериозно.

По цели дни се возехме с каруците върху сеното и скачахме по копите в сеновала. Ласе искаше да се състезаваме кой ще скочи най-високо. Най-високо отгоре надолу, а не отдолу нагоре, разбира се. Покатервахме се по гредите на покрива на сеновала и скачахме в сеното под тях. Ох, как ми се свиваше стомахът! Ласе беше казал, че който спечели, ще получи за награда една карамелена пръчка. Купил я същия ден, когато ходил в магазина в Голямо село да купи мая за мама. И ние се състезавахме, и скачахме, и се надскачвахме, но накрая Ласе се изкатери до най-високото и скочи в една съвсем мъничка копа, и така се друсна, че доста време лежа неподвижно и не можеше да мръдне. След това каза, че сърцето му сигурно се е изтърсило в стомаха, и щял да си го носи там, докато е жив. Никой друг не се реши да повтори този скок и Ласе налага карамелената пръчка и каза:

— Връчва се на Ларш за храбри подвизи по копите.

Един ден, когато Брита, Ана и аз се возехме върху сеното с ратая на Северната, открихме едно място с диви ягоди сред голям кръг от

камъни на ливадата, откъдето товареха сеното. Там растяха толкова диви ягоди, колкото не съм виждала в живота си. Наговорихме се никога, никога, никога да не издадем това място с диви ягоди на момчетата или на някой друг. Обрахме ягодите и ги нанизахме на сламки, и станаха тринайсет пълни сламки. Вечерта ги изядохме със захар и сметана. Дадохме по две-три на Ласе, Бусе и Уле, но когато искаха да узнаят къде сме ги набрали, казахме:

— Никога няма да ви кажем, защото това е тайна.

След това Брита, Ана и аз няколко дни обикаляхме да търсим нови места с диви ягоди и заряхахме сеновала. Но момчетата все ходеха там и ние не можехме да разберем как не им омръзва.

Веднъж набрахме страшно много диви ягоди и казахме на момчетата, че си имаме вече седем места с ягоди, които няма никога да издадем, защото те са тайна. Тогава Уле се обади:

— Ха-ха, каква жалка тайна в сравнение с нашата!

— Вие пък каква тайна имате? — попита Брита.

— Не им казвай, Ласе! — викна Уле.

Но Ласе каза:

— Какво пък! Нека момчетата чуят, че нашата тайна не е такава вятърничава като тяхната.

— Хайде тогава, каква е? — попитахме ние.

— Ако искате да знаете, направихме цели девет пещери високо горе в сеното — отговори Ласе.

— Но няма да кажем къде — рече Уле и заподскача на куц крак.

— Като нищо ще ги намерим — казахме ние и хукнахме към нашия сеновал да ги търсим. Търсихме целия този ден и на следващия, но не намерихме никакви пещери. Момчетата се правеха на важни и Ласе каза:

— Никога няма да ги намерите! Първо, не може да се намерят без план и второ, няма да намерите плана, на който са нарисувани.

— Какъв е този план? — попитахме ние.

— План като план — каза Ласе. — Ние го направихме. Обаче е скрит.

Тогава Брита, Ана и аз се заловихме да търсим плана. Смятахме, че сигурно е някъде в Средната, защото Ласе положително нямаше да се съгласи да го скрият другаде. Търсихме няколко часа в стаята на

Ласе и Бусе — в леглата им, в чекмеджетата на скрина, в гардероба, изобщо навсякъде. И казахме на Ласе:

— Би могъл поне да ни кажеш дали е „птица“, „риба“ или „среда“.

Това значи дали е горе, долу или по средата, както казваме, когато играем на „скрих ключа“.

Ласе, Бусе и Уле се запревиваха от смях и Ласе каза:

— „Птица“ е! И то каква „птица“!

И току си намигаха, и се правеха на ужасно хитри. Търсихме в абажура на лампата и гледахме дали няма някакъв план, мушнат зад тапетите под тавана, защото нали трябваше да е някъде нависоко, след като беше „птица“. Но Ласе каза:

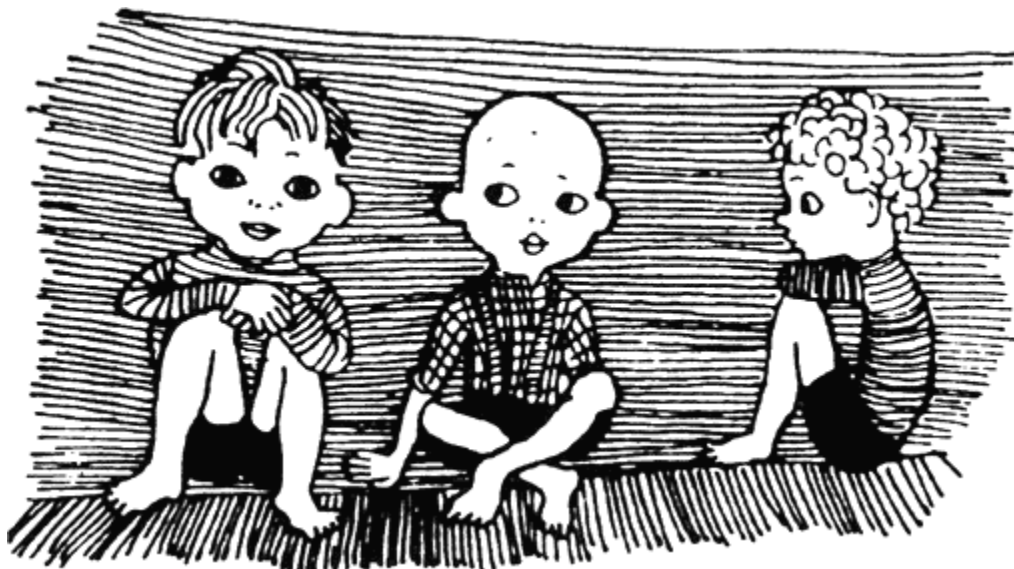
— Я се откажете, защото каквото и да правите, няма да намерите никакъв план.

Тогава вече ни се отця. Обаче на другия ден реших да попитам Уле дали ще ми заеме „Хиляда и една нощ“, понеже валеше и исках да си стоя вкъщи и да чета. Ласе и Бусе бяха излезли, та отидох в тяхната стая, за да се прекатеря през липата при Уле.

По-рано в липата живееше една птичка, която правеше гнездото си в една малка хралупа в ствола на дървото. Сега птичката не живее вече там. Но докато минавах покрай гнездото ѝ, видях, че оттам се подава един канап.

— Чудна работа, за какво ли ѝ е притрябвал на птичката този канап — си помислих и го издърпах. На другия му край беше вързан навит лист хартия. И, представете си, това беше планът! Толкова се изненадах, че едва не паднах от дървото. Съвсем забравих „Хиляда и една нощ“, прекатерих се обратно в стаята на Ласе и Бусе и хукнах колкото можех по-бързо при Брита и Ана. Така се бях засилила, че се спънах на стълбата и си ударих коляното.

Ех, как се зарадваха Брита и Ана! Веднага се втурнахме към сеновала и набързо открихме всичките пещери. Момчетата бяха изровили дълги ходове в сеното, но всичко беше отбелязано на плана. Докато се провираш през такъв ход, където е съвсем тъмно и наоколо има толкова много сено, няма как да не си помисляш отвреме навреме: „Ами ако не мога да изляза оттук?!“

Струва ти се страшно, въпреки че е и увлекателно. Но всеки път се измъквахме.

Тъмно беше само в ходовете. В пещерите беше светло, защото лежаха до стената и през пролуките между дъските влизаше светлина. Пещерите бяха големи и хубави и ни стана ясно, че момчетата много са се трудили, за да ги направят. Към последната пещера водеше страхотно дълъг ход, та помислихме, че изобщо няма да свърши. Аз пълзах първа, зад мен Брита и после Ана.

— Ще видите, че сме влезли в някакъв лабиринт, който няма край — обади се Брита.

Но точно тогава видях светлина пред себе си и там беше пещерата. И, не щеш ли, вътре седяха Ласе, Бусе и Уле. Да знаете само **колко** се стреснаха, като се вмъкнахме при тях!

— **Как** открихте пътя дотук? — викна Ласе.

— Ха-ха, намерихме плана, разбира се! — изсмях се аз. — Нищо и никаква работа! Ама че лесно скривалище!

За първи път Ласе изглеждаше малко посрамен. След като поразмисли, рече:

— Хайде, карай! И момичетата ще участват!

После целия ден си играхме из пещерите и ни беше много весело, докато навън валеше. Но на другия ден Ласе каза:

— Като знаете вече нашата тайна, ще е справедливо ние да узнаем къде са вашите места с диви ягоди.

— Как ли пък не! — викнахме ние. — Намерете си ги сами, както ние намерихме пещерите!

Но за да им бъде по-лесно, Брита, Ана и аз насладихме стрелки от клечки по земята. Обаче между стрелките имаше големички разстояния, та мина доста време, докато момчетата намериха местата с дивите ягоди. Но към най-хубавото си място не сложихме стрелки. То остава наша тайна и никога няма да го издадем на когото и да било.

КАК СПАХМЕ В СЕНОТО

Един ден Бусе ми каза:

— Тази нощ Ласе и аз ще спим в сеновала. И Уле също, ако му разрешат.

— В сеното спят само скитниците — възразих аз.

— Нищо подобно! — викна Бусе. — Питахме мама и тя ни позволи.

Изтичах до Брита и Ана да им разкажа.

— Тогава ние ще спим в нашия сеновал — решиха те. — Ти също, Лиза.

И така се разбрахме. Ох, колко щеше да е весело! Само ни беше яд, че го измислиха момчетата, а не ние. Веднага хукнах вкъщи при мама да я попитам дали бива. Мама смяташе, че не е редно малки момичета да спят в сеновали, но аз ѝ казах, че и момчетата имат право да се забавляват, а не само момчетата. И тя ми разреши.

Едва дочакахме да стане вечер. Ласе каза:

— Какво, и момчетата ли ще спят в сеновала?! Няма да посмеете! Ами ако дойдат призраци?

— Ще посмеем, и още как! — заявихме ние и почнахме да си правим сандвичи в случай, че огладнеем през нощта. Тогава и момчетата си направиха сандвичи.

В осем часа тръгнахме. Момчетата щяха да спят в сеновала на Средната, а ние — в сеновала на Северната. Всички си носехме по един чул. Уле Колифинк беше довел и Свип. Какъв късметлия, че си имаше куче!

— Лека нощ, скитничета — каза татко. А мама добави:

— Нали ще дойдете утре сутрин да си купите мляко? Така правят скитниците.

Когато пожелахме лека нощ на момчетата, Ласе каза:

— Приятни сънища! Ако можете да заспите! Лани намериха една усойница в сеновала на Северната. Дали пък и тази година няма да влезе някоя?

А пък Бусе рече:

— Може би да, може би не. Обаче непременно има пълчища от дребни полски мишки. Фу, каква гадост!

— Бедните дечица — казахме ние на момчетата. — Страхувате се от полски мишки? Ами тогава по-добре се върнете вкъщи и спете в леглата си.

После тръгнахме с нашите чулове и сандвичи. Навън беше още светло, но в сеновала беше почти съвсем тъмно.

— Пу! Заплювам си мястото в средата! — провикнах се аз.

След това се наместихме в сеното. Миришеше хубаво, но боцкаше. Ама като се увихме в чуловете, ни стана много удобно.

Лежахме и си приказвахме, и се чудехме какво ли е да си истински скитник, който винаги спи из плевните. Ана смяташе, че сигурно е хубаво. Изобщо не ни се спеше. Но бяхме гладни. Решихме да си изядем сандвичите, преди да се е мръкнало напълно. Най-сетне около нас беше такъв мрак, че като вдигнех ръка пред лицето си, не я виждах. Радвах се, че лежа между Брита и Ана. Сеното шумолеше някак особено. Брита и Ана се сгушиха по-близо до мен.

— Ами ако дойде някой истински скитник и легне да спи, без да поиска разрешение? — прошепна Брита.

Известно време лежахме мълчаливо и обмисляхме тази работа. И изведнъж чухме вой. Ужасен, страховит вой! Звучеше, сякаш хиляда призрака вият едновременно. Как не умряхме от ужас?! Но не умряхме. Обаче се разписахме. Олеле, как се смяха Ласе, Бусе и Уле! Защото те бяха вили. И, разбира се, те бяха шумолели в сеното, докато

пълзели към нас. Брита каза, че било опасно да плашиш хората, защото кръвта в жилите им можела да се съсире и добави, че ще ги обади на майка си. Тогава Ласе рече:

— Хайде де, беше само на шега!

А Бусе викна:

— Портаджийка, бум-бум!

Ана пък се оплака, че май усещала как кръвта ѝ се била съсирила мъничко в жилите ѝ.

Най-сетне момчетата се върнаха в своя сеновал. Ние обмисляхме дали да не се промъкнем дотам, за да ги изплашим и тях, но просто нямахме сили, защото много ни се спеше.

Събудихме се от кукуригането на петела на Северната и защото бяхме измръзнали. Олеле, какъв студ беше! Не знаехме колко е часът, но решихме, че сигурно е време да станем. Тъкмо излизахме през вратата, и видяхме Ласе, Бусе и Уле да се задават откъм сеновала на Средната. И на тях им беше студено. Втурнахме се в нашата кухня да се стоплим. И, представете си, никой не беше буден! Всички спяха още, защото часът беше едва четири и половина. Но подир малко звънна будилникът на Агда. Тя трябваше да стане, за да дои кравите. Но преди това даде на всички ни топло мляко и кифли. Ех, че беше вкусно!

След това побързах да се мушна в собственото си легло, понеже още ми се спеше. Който е измислил тая работа с леглата, трябва да е бил много умен, защото човек наистина спи по-добре в леглото си, отколкото в сеното.

КОГАТО АНА И АЗ ЩЯХМЕ ДА БЯГАМЕ

Няма друг, с когото ми е така весело да си играя, както с Ана. Имаме си толкова игри на ужким и ги знаем само тя и аз. Понякога се преструваме, че сме две госпожи, които си ходят на гости. Тогава Ана се казва госпожа Бенгтсон, пък аз се казвам госпожа Ларшон. Ана прилича на знатна дама, когато е госпожа Бенгтсон, и говори много изискано. И аз говоря изискано, когато съм госпожа Ларшон. Понякога госпожа Бенгтсон и госпожа Ларшон уж се скарват и тогава Ана казва:

— Госпожо Ларшон, може да си вървите заедно с противните си хлапета!

„Противните хлапета“ са моите кукли. Тогава аз казвам:
— Според мен, госпожо Бенгтсон, вашите хлапета са противни!

Но след това се сдобряваме и ужким ходим по магазини, и купуваме копринени платове и кадифета, и бонбони. Имаме ужким-пари, които си правим горе при дядо. Много ни е страх Ласе и другите да не чуят как играем на ужким, защото само ще ни се смеят. Ако дядо чуе, няма страшно, защото и той понякога се преструва и ние купуваме от него разни неща с нашите ужким-пари.

Ако вали дъжд, Ана и аз често седим при дядо и му четем вестника. Когато дядо бил малко момче, умрели и майка му, и татко му и трябвало да отиде да живее у други хора, които не били никак добри към него. Трябвало страшно много да работи, макар че бил съвсем малък и получавал толкова много шамари и толкова малко храна, че накрая му омръзнало и избягал. А после преживял страхотно много забавни и опасни приключения, та чак да не повярваш, докато най-сетне попаднал при добри хора, където го приели, и там останал.

Един дъждовен ден, когато Ана и аз седяхме при дядо и бяхме прочели докрай вестника, Ана каза:

— Дядо, разправи ни как си избягал!

— Ох, ох — въздъхна дядо. — Нали сте го чували толкова пъти!

Но ние взехме да врънкаме, че искаме да го чуем пак, и той ни го разказа отново. След това Ана рече:

— Сигурно е весело да избягаш. Иска ми се и аз веднъж да избягам.

— Да, ама първо трябва да има някакви лоши хора, от които да избягаш — обадох се аз.

— Никак не трябва — каза Ана. — Човек може да избяга просто така. Поне за малко! И после да се върне.

— Да! Хайде да го направим! — извиках аз.

— Какво ще кажеш, дядо — попита Ана, — мислиш ли, че можем да го направим?

И дядо отговори, че защо пък да не можем да избягаме за малко. Тогава решихме да избягаме. Разбира се, то трябваше да стане през нощта и никой не биваше да знае. Помолихме дядо да не казва на никого и той обеща.

Открай време ми е било трудно вечер да се държа будна и просто не можех да измисля какво да сторя, за да не заспя, докато дойде време да бягаме. Обаче Ана каза:

— Спи си ти! Ще вържем един канап за палеца на крака ти и ще го пуснем да виси от твоя прозорец, а пък аз ще дойда, ще го дръпна и ти ще се събудиш.

Ана каза още, че щяла да набере хвойнови клонки и да си ги сложи в леглото. Мислела, че така ще успее да се задържи будна, докато всички останали заспят.

После попитахме дядо какво трябва да си носи човек, когато ще бяга, и той каза, че би трябвало да си носи малко храна и може би малко пари, ако ги има. Смятахме да избягаме още същата нощ, та имахме страшно много работа, докато приготвим всичко. Отидох при мама и я помолих за няколко сандвича, а тя каза:

— Какво става с теб? Пак ли си гладна? Нали преди малко вечеряхме!

Не можех да ѝ кажа за какво са ми сандвичите и не ѝ отговорих. После извадих две крони от парите, които бях изкарала от плевенето, и ги сложих под възглавницата си. Накрая потърсих дългия канап, който щях да вържа за палеца на крака си.

Вечерта всички деца играхме на народна топка и когато най-сетне стана време да си лягаме, Ана и аз си намигнахме и пошушнахме:

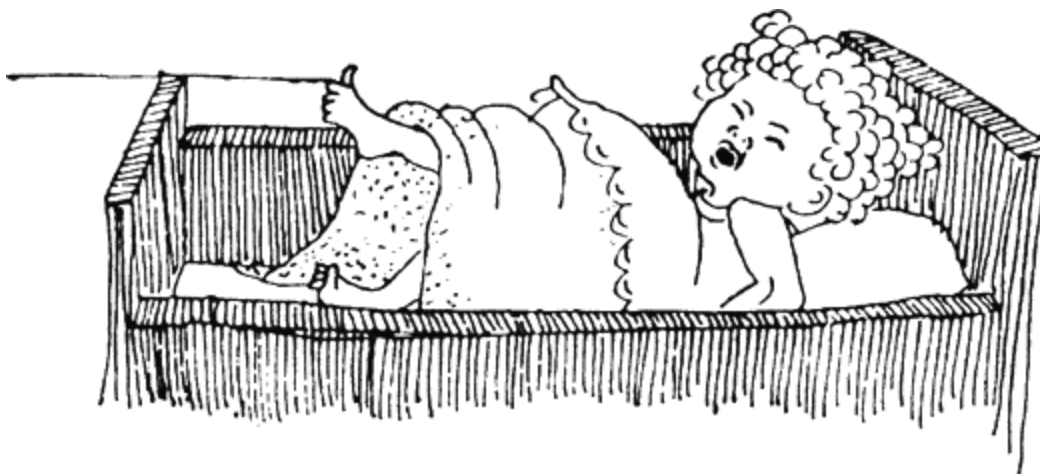
— В десет и половина!

Прегърнах много силно мама и татко, докато им казвах „лека нощ“, защото си мислех, че доста дълго няма да ги видя. И когато мама каза: „Утре ти и аз ще отидем да берем касис“, ми стана страхотно мъчно за мама, която утре нямаше да си има никакво момиченце.

После се качих в моята стая, вързах на палеца си канапа и го пуснах през прозореца. След това си легнах и реших, че трябва бързо да заспя, за да не съм уморена, когато ще бягам от къщи.

Обикновено заспивам, щом си сложа главата на възглавницата, но сега нищо не ставаше. Опитвах какво ли не, обаче колкото пъти мръдвах в леглото, канапът ми пристягаше палеца. Изведнъж се замислих какво ли ще каже мама, когато влезе на другата сутрин и види леглото ми празно. Стана ми толкова мъчно за нея, че се разплаках. И дълго, дълго плаках.

Изведнъж се събудих. Нещо странно ставаше с палеца на крака ми и най-напред не можах да разбера какво е. Но после се сетих. Някой дърпаше канапа.

— Да, Ана, идвам — викнах аз, скочих от леглото и право при прозореца. И като погледнах, навън беше светло. А под прозореца ми стоеше Ласе и дърпаше канапа. Уф, как се ядосах!

— Ох, ох — креснах, — недей да дърпаш!

Обаче Ласе дърпаше ли, дърпаше.

— Престани! — креснах пак.

— Защо? — попита Ласе.

— Защото канапът е вързан за палеца на крака ми! — изкрещях.

Ласе се разсмя и каза:

— Каква смешна рибка се е хванала на тази въдица! После искаше да знае за какво служи канапът, но аз не останах там да му отговоря. Хукнах към Северната. Мислех, че Ана може би е избягала сама. Брита седеше на стъпалата и играеше със Сеса.

— Къде е Ана? — попитах.

— Спи — отговори Брита.

Качих се в стаята на момичетата и там лежеше Ана. И хъркаше. Опитах се да вържа канапа за палеца на крака ѝ, но тя се събуди.

— Ох, колко е часът? — смотолеви Ана.

И като ѝ казах, че е осем часът сутринта, тя седя дълго време, без да продума. После рече:

— Онези хора, дето нощем не могат да спят, трябва да опитат с хвойнови клонки. Не можеш да си представиш как му се доспива на човек от тях.

После отидохме при дядо да му четем вестника и като нахлухме при него, той страшно се учуди и каза:

— Я виж ти! Не сте ли избягали?

— Някой друг път — отговорихме ние.

СТРОИМ СИ КЪЩИЧКА ЗА ИГРА

Накрая ни омръзна да играем в сеното. Всяка сутрин Ласе, Бусе и Уле изчезваха нанякъде. Ние не знаехме къде ходят и изобщо не ни беше грижа, защото се забавлявахме сами. Из ливадата зад Южната имаше сума хубави скали и големи камъни. Брита, Ана и аз бяхме там по цял ден и си играехме. Един ден Брита измисли да си направим къщичка за игра в една скална цепнатина. Тя приличаше съвсем на малка стаичка.

Ех, че беше весело! Направихме си такава хубава къщичка за игра, та стана най-хубавата, която някога сме имали. Попитах мама дали би ни дала две малки черги и тя ни даде. Постлахме ги върху каменния под и тогава още повече заприлича на стая. След това занесохме сандъчета за захар и ги изправихме край стените като шкафове, а в средата сложихме четвъртито сандъче вместо маса. Брита взе от майка си една карирана кърпа за глава и с нея застлахме масата. После си занесохме и по едно ниско столче, за да има къде да сядаме. Аз взех хубавия си розов кукленски сервиз за кафе, а пък Ана извади своята каничка за сок, изрисувана с цветчета, и чашките към нея. Всичко това наредихме в сандъчетата за захар, но, разбира се, първо постлахме в тях хартия за полици. После набрахме голям букет от камбанки и маргаритки и ги сложихме в буркан с вода наред масата. Да знаете само колко хубаво стана!

Същия ден Агда печеше хляб и сладки, та използвах и направих няколко съвсем мънички кукленски кифлички. После насядахме около масата в къщичката за игра, пихме кафе от моите розови кукленски чашки и ядохме от кифличките. Ана донесе сок в своята каничка, та пихме и сок.

Брита уж беше стопанка на къщата и се казваше госпожа Андершон, аз бях прислужницата и се казвах Агда, пък Ана беше дете. Набрахме малини, които растяха наблизко, изцедихме ги през парче бял плат и уж правехме сирене. Брита, дете беше госпожа Андершон, ми каза:

— Агда, **как** не можа да се научиш да правиш сирене като хората?!

Тогава ѝ отговорих:

— Ами, правете си гадното сирене сама, госпожо Андершон!

Тъкмо го казах, и зърнах зад едни камънаци перчема на Бусе, и пошепнах на Брита и Ана:

— Момчетата ни дебнат.

И трите извикахме:

— Ха, видяхме ви! Може да излезете!

И оттам изскочиха Ласе, Бусе и Уле, и се държаха страшно глупашки, имитираха ни и крещяха:

— Агда, **как** не можа да направиш гадното сирене на госпожа Андершон!

Не ни оставиха на мира и този ден не можахме да си продължим играта. Ласе искаше да играем на народна топка и играхме. Макар че Ласе и тогава се държа глупаво и викаше:

— **Как** не можа да отскочиш по-бързичко, госпожо Андершон?!
Гледай в топката, госпожо Андершон!

НАЛИ ВЕЧЕ КАЗАХ — МОМЧЕТАТА НЕ МОГАТ ДА ПАЗЯТ ТАЙНИ

Но на другия ден, едва си бяхме изяли сутрешната каша, и Ласе, Бусе и Уле изчезнаха отново. И след като Брита, Ана и аз играхме целия предобед в нашата къщичка, и не ни се играеше повече, взехме да се чудим къде ли се дяват момчетата през деня. Досега не се бяхме замисляли, но като поумувахме, си спомнихме, че цяла седмица почти не ги бяхме виждали, освен вечер, когато играехме на народна топка.

— Ще ги проследим — каза Брита.

— Да! — съгласихме се Ана и аз. — Ще ги проследим. Защото трябва да разберем какво вършат.

Като дойде ред за обяд, седнахме на стъпалата пред нашата къща да дебнем. По едно време се зададе Ласе. И след малко — Бусе. И след още малко — Уле. Обаче не идваха от същата посока. Тогава ни стана ясно, че пак имат някаква тайна, която не трябваше да узнаем. Защото иначе положително щяха да се приберат заедно. Бяхме си изнесли куклите на стъпалата, за да не се сетят момчетата, че ги шпионираме. Играехме си с куклите и нищичко не казахме. После всички отидохме да обядваме. Но щом се нахранихме, бързо се върнахме на стълбите.

Подир малко излезе Ласе. Ние си гледахме куклите. Ласе поигра малко с Мър, ей така, между другото. Но изведнъж изчезна зад ъгъла на къщата. Ние се стрелнахме нагоре в моята стая, защото оттам можехме да го видим през прозореца. Той се огледа внимателно, после хукна косо през касисовите храсти и прескочи каменната ограда около нашата градина. След това не го виждахме вече. Но скоро го последва Бусе. Прокрадваше се внимателно и изчезна в същата посока като Ласе.

— Слушайте — каза Брита, — още малко, и ще се появи Уле. Елате, ще изтичаме до касисовите храсти и ще се скрием там.

Речено-сторено. Свряхме се в храстите, без да гъкнем и след мъничко дотърча Уле. Мина толкова близо до нас, че почти можехме да го пипнем, обаче не ни видя. Тръгнахме крадешком подире му.

Зад нашата градина има голяма ливада. Обрасла е доста нагъсто с лешникови храсти, и хвойнови храсти, и най-различни други храсти. Има и дървета. Татко все казва, че ще изсече всички храсти, за да има по-добра паша за кравите, но се надявам да не го направи. Защото там има чудесни скривалища.

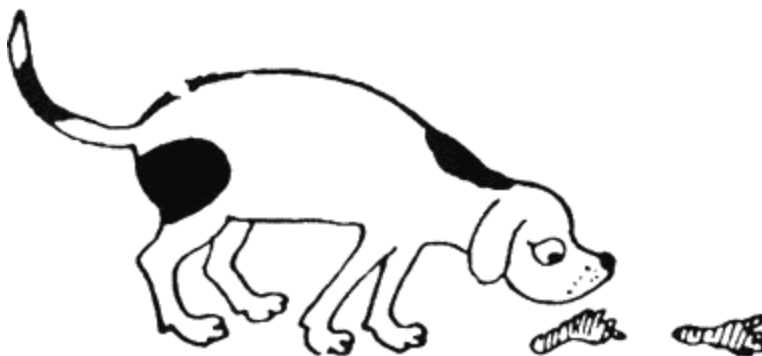
Дълго се промъквахме подир Уле, но изведнъж той хлътна в един гъсталак и — хоп! — изчезна. Колкото и да се мъчехме, не можахме да го открием. Вече знаехме, че момчетата са някъде из ливадата, и търсихме под дърво и камък, обаче никъде не ги мернахме. Тогава Ана каза:

— Сетих се! Ще доведем Свип! Той може да намери Уле.

Брита и аз решихме, че Ана добре го е измислила. Втурнахме се към Южната и попитахме майката на Уле дали може да вземем за малко Свип.

— Разбира се — каза тя. Свип ужасно се зарадва, като разбра, че ще ходи на разходка с нас. Почна да скача и да лае. Тогава му казахме:

— Свип, къде е Уле? Търси Уле!

И Свип взе да души по земята, а ние трябваше само да вървим след него. Той хукна косо през нашите касисови храсти и излезе на ливадата, а ние след него. Със страшна скорост минахме през лещациите. И — не щеш ли — Свип се хвърли право върху Уле. До него бяха Бусе и Ласе. И тайната. А тайната беше една колиба, която си бяха построили момчетата.

— Ха-ха, сега май се умърлушихте! — викнахме ние. Така си и беше.

— Не се опитвайте да имате тайни от нас — казахме им. — Защото малко по малко ще ги открием всичките.

— Да, като си помагате с куче-следотърсач, разбира се! — рече Ласе.

Свип скачаше и се радваше, и мислеше, че е направил нещо много хубаво. А ние му обещахме един голям кокал за вечеря.

Чудесна колиба бяха построили момчетата. На четири дървета, които образуваха правоъгълник, бяха заковали дъски, така че във всеки ъгъл стоеше по едно дърво. Наоколо бяха наслагали хвойнови клони вместо стени, защото не им стигнали дъските, каза Ласе. Отгоре имаше по-малки дъски за покрив, а върху тях бяха метнали стар чул.

— Да позволим ли на момчетата да участват? — обърна се Ласе към Бусе и Уле.

— Ами, ти какво ще кажеш? — попитаха те, защото сигурно искаха първо да чуят какво мисли Ласе. И Ласе каза, че може да участваме.

После играхме на индианци в колибата. Ласе беше главатарят и се казваше Силна Пантера, Бусе се казваше Бързокрак Елен, а Уле — Летящ Сокол. Брита нарекоха Ръмжаща Мечка, Ана — Жълта Вълчица, а мен — Хитра Лисица. Искаше ми се да имам по-хубаво име, но Ласе не позволи. В колибата нямаше огнище, но се преструвахме, че има, и пушихме лулата на мира, която всъщност беше голям бонбон във форма на лула. Отхапах си едно съвсем мъничко парченце от лулата на мира и беше страшно вкусно. Момчетата си бяха направили лъкове и стрели и направиха и за нас. Ласе каза, че в далечния край на ливадата имало други индианци. Наричали се команчи и били подли и опасни, и трябвало всичките да бъдат победени. Грабнахме лъковете и със страхотен вой хукнахме през ливадата.

В другия край на ливадата пасяха нашите крави. Ласе каза, че те са команчите. Чувало се по името, твърдеше той. Олеле, как побягнаха команчите! Ласе изкрещя нещо подире им на индиански език, но мисля, че те не го разбраха.

ТРЪГВАМЕ ПАК НА УЧИЛИЩЕ

След дългата лятна ваканция аз поне се радвам да тръгна пак на училище. Бусе казва, че щял да пише на краля да затвори всички училища, но много се надявам кралят да не го направи. Защото обичам училището. Обичам нашата Госпожица, обичам моите съученици и учебниците си, особено след като съм ги подвързала с нова хубава хартия и съм им залепила етикети с моето име върху тях. Ласе и Бусе не подвързват наново учебниците си, ако мама или Госпожицата не им кажат, че трябва да го направят. Освен това драскат в учебниците си. А пък Ласе изрязва от комиксите в седмичните списания Крунблум или Кнол, или Тот и какви ли не други човечета и ги лепи върху картинките в учебника си по география. Казва, че така ставало по-разнообразно, и може да е прав. Защото ако под една картинка пише „Китайски селянин сади ориз“, той е китаец само надолу, но лицето му е на Крунблум.

Ние, децата от село Шумотевица, отиваме заедно на училище. Трябва да тръгнем още в седем часа, защото имаме толкова дълъг път. Носим си мляко и сандвичи и ги ядем в голямото междучасие. Понякога Ласе, Бусе и Уле си изяждат закуската още преди да сме стигнали в училище.

— Не е ли все едно, дали си носим закуската в стомасите, или в раниците? — казва Ласе.

Нашата Госпожица живее в училището, на горния етаж. Там си има една хубава стая с пиано и много книги, и една сладка кухничка. Помагаме ѝ да си качва дървата. Понякога ни заема книги, а друг път ни кани на чаша какао.

Веднъж, като пристигнахме в училището, нашата Госпожица беше болна и този ден нямаше да има училище. Всички други деца, освен ние от село Шумотевица, научили предварително, защото в Голямо село има телефон, а в село Шумотевица няма. Не знаехме какво да правим, като заварихме класната стая заключена и никакви деца, и никаква Госпожица. Най-сетне се качихме по стълбите и почукахме на вратата на Госпожицата.

— Влез — каза Госпожицата.

И ние влязохме. Тя лежеше в леглото и ѝ беше много лошо. Трябвало да дойде някаква бабичка да ѝ помогне, но не дошла. И Госпожицата ни попита дали искаме да ѝ помогнем. Как да не искахме! Момчетата хукнаха за дърва, а Брита запали печката и сложи вода за чай. Аз изметох пода и изтупах възглавниците на Госпожицата, а пък Ана приготви един поднос. После дадохме на Госпожицата чай и сандвичи.

Госпожицата каза, че ужасно много ѝ се приял гулаш за вечеря и имала месото за него. Попита ни дали бихме могли да сготвим гулаш, ако тя ни казва какво да правим.

— Ами ще опитаме — рече Брита. — Ако не стане гулаш, може да излезе нещо друго.

Но все пак **стана** гулаш и сега вече знам как се готви той, та него поне няма нужда да го уча, когато порасна. Госпожицата ни предложи да опитаме от гулаша и беше много вкусен. След това Брита изми съдовете и Ана и аз ги избърсахме. Ласе, Бусе и Уле седяха през цялото време до рафтовете с книги на Госпожицата и четяха, защото момчетата просто за нищо не ги бива. Останахме при Госпожицата толкова време, колкото щеше да трае училището. На тръгване я попитахме дали мисли, че ще е болна и на другия ден, и тя каза, че сигурно ще е. Тогава попитахме дали да не дойдем и утре, за да ѝ помогнем. Госпожицата каза, че би се радвала, ако отидем.

Когато Брита, Ана и аз пристигнахме на другия ден, Госпожицата лежеше в леглото си, което беше съвсем неоправено, и каза, че мечтаела за овесена каша, бедничката! Заедно преместихме

Госпожицата в стола-люлка, оправихме и изпънахме много хубаво постелите, и когато си легна пак, тя каза, че се чувствала като принцеса. После ѝ сварихме овесена каша и след това ѝ поднесохме кафе и пресни кифли, които бях донесла от дома. Тогава Госпожицата каза, че то било много хубаво да си болен. Но за съжаление на другия ден беше съвсем оздравяла. Иначе щяхме да се научим да готвим и други ястия.

През есента и зимата, когато отиваме сутрин на училище, още е тъмно, а когато се връщаме следобед, пак е тъмно. Би било доста страшно да извървиш този път съвсем сам в мрака, но тъй като сме шестима, просто е весело. Почти целият път минава през гора и Ласе се опитва да ни втълпи, че гората е пълна с тролове и великани, и вещици. Може и да е. Но досега не сме ги виждали. Когато се прибираме, понякога на небето светят звездите. Ласе казва, че имало два милиона петстотин хиляди петдесет и четири звезди на небето и твърди, че знаел името на всяка една от тях. Но аз мисля, че само съчинява, защото веднъж го попитах за името на една звезда и той отговори, че се казвала „Голяма финска звезда“. Обаче на другия ден, като се връщяхме от училище, го попитах пак за същата звезда и тогава каза, че се казвала „Кралска корона“.

— Но нали вчера каза, че името ѝ е „Голяма финска звезда“! — рекох.

Тогава Ласе викна:

— Не, не беше същата. Голямата финска звезда падна нощес. А тази се казва Кралска корона и толкоз!

Понякога си пеем, докато се прибираме от училище. „Където и да ходя, в гори и планини“ и други такива. Ако някой ни чуе, как ли ще се чуди кой пее там! Защото е толкова тъмно, та никой не би могъл да види, че това сме само ние, децата от село Шумотевица, които вървим в мрака и пеем.

КОГАТО СЕ МАСКИРАХМЕ

Една вечер миналата есен всички родители от село Шумотевица бяха канени на гощавка у бакалина в Голямо село. Само ние, децата, останахме вкъщи. И дядо. И Агда. Мигнах три пъти с фенерчето през прозореца си на Брита и Ана, което значи „Елате веднага! Трябва да ви кажа нещо!“

Не мина много време и ги чух по стълбата. А всъщност нямах какво да им казвам. Искях само да измислим нещо весело. Първо разглеждахме моите шарени картинки и поиграхме на „Не се сърди, човече“. После ни дойде на ум да слезем при Агда и да си поговорим с нея. Тогава на Ана ѝ хрумна нещо чудесно. Хрумна ѝ да се маскираме, та Агда да не ни познае. Ох, как се разбързахме! На тавана висяха много дрехи на мама и татко. Брита каза, че иска да се маскира като господин и взе татковите панталони на райета, кафявото сако и черната шапка и се натъкми с тях. Крачолите ѝ бяха много дълги, разбира се, та трябваше да ги дръпне нагоре и забодеше с безопасни игли, а ръкавите трябваше да навие. После си нарисова с обгорена тапа брада и мустаци. Заприлича на дребно, смешно старче и Ана и аз така се смяхме, че едва успяхме да си навлечем полите. Сложих си една черна пола на мама и блуза на цветчета, а на главата — черна шапка с воалетка. Като спуснах воалетката пред лицето си, дори Брита и Ана не можах да ме познаят. И Ана искаше воалетка, но не намерихме друга, нито пък втора шапка и Ана трябваше да си върже кърпа на главата. Освен това беше облечена с дълга пола и вълнена жилетка.

Ласе и Бусе бяха при Уле, така че слязохме по стълбата без някой да ни види. На пръсти се прокраднахме през главната врата, отидохме до кухненската и почукахме. Чукахме много силно.

— Кой е? — попита Агда отвътре и звучеше, сякаш я е страх. Първо не знаехме какво да отговорим, но после Брита каза с груб глас:

— Скитници!

— Тук не може да влезете, защото стопаните ги няма — рече Агда.

— **Искаме** да влезем — креснахме ние и задумкахме по вратата. Но изведнъж ни напуши смях. Опитвах да се смея тихо, но смехът просто бълбукаше в мен и мисля, че Агда го чу. Открехна внимателно вратата и ние използвахме и се вмъкнахме.

— Е, такова нещо не съм виждала! — извика Агда. — Какви са тези изискани особи, дето се разхождат по това време?

— Аз съм господин Карлсон — каза Брита, — а това са моите съпруги.

— Какви хубави съпруги имате, господин Карлсон! — рече Агда. — И при това две! Може ли да почерпя уважаемите гости с по чаша сок?

То се знае, че можеше! Пихме сок и се правехме на големи хора, и всичко мина много по-добре от друг път, когато сме се обличали с дрехи на възрастните.

После ни хрумна да отидем в Южната и да се покажем на момчетата. Вратата не беше заключена, та направо влязохме. Докато се качвахме по таванската стълба към стаята на Уле, Ана се спъна в дългата си пола и вдигна страхотен шум. Тогава Уле отвори вратата си, за да види какво става, и, представете си, така се изплаши като ни видя, та чак подскочи, защото на тавана беше тъмно и през отворената врата падаше само малко светлина. Сигурно е помислил, че на стълбата стоят три призрака.

Когато Ласе видя, че сме се маскирали, поиска и той да се маскира, а Бусе и Уле — също. Ласе облече една рокля на майката на Уле и обу обуца с висок ток. Бусе и Уле си избраха мъжки дрехи. Ласе взе да тича насам-натам, да размахва ръце, говореше пискливо и каза:

— **Какво** правите, госпожо, та меденките ви стават толкова вкусни? **Бихте** ли ми дали рецептата?

Въобразява си, че големите дами говорят така.

После отидохме всички на гости при дядо и му казахме, че сме се маскирали. Нали той за жалост не можеше да ни види. Но дълго време играхме на театър пред него. Един театър, който сами си измисляхме. В тази пиеса Ласе беше една зловна кикимора. Ох, колко му се смяхме! Дядо също се смееше, въпреки че не виждаше, а само чуваше.

ГОЛЯМАТА СНЕЖНА БУРЯ

Сега ще разкажа за голямата снежна буря, която се изви точно преди Коледа. Била най-страшната снежна буря, която татко бил виждал някога, каза той.

Още от началото на декември Ласе повтаряше всеки ден, когато отивахме на училище:

— Ще видите, че за Коледа няма да има сняг!

Колкото пъти го казваше, ми ставаше страшно мъчно, защото много ми се искаше да падне сняг. Но дните минаваха един подир друг, а не се мерваше ни най-малка снежинка. Обаче не щеш ли, точно в седмицата преди Коледа, както седяхме в училище и смятахме, Бусе изкрещя:

— Гледайте! Вали сняг!

И наистина валеше. Толкова се зарадвахме, че всички почнахме да викаме „ура!“. А Госпожицата ни каза да станем и да запеем „Дойде вече зимата“.

Когато излязохме през междучасието, училищният двор беше покрит с тънък слой сняг. Изтъпкахме голяма осмица в снега и цялото междучасие тичахме по осмицата и крещяхме от радост. Но Ласе каза:

— Е, това е, повече сняг от този няма да падне.

Когато тръгнахме за училище на другия ден, все пак имаше толкова сняг, че трябваше да правим пъртина, и продължаваше да вали. Но Ласе каза:

— Повече сняг няма да падне и до Коледа този ще се стопи.

Ама щеше да види той! Едва бяхме влезли през училищната врата, и почна да вали още по-силно. Така валеше, че пред прозореца всичко побеля и дори не се виждаше другият край на двора. Продължи целия ден. А задуха и вятър. Духаше и валеше, валеше и духаше, та накрая Госпожицата се разтревожи и каза:

— Просто не знам, деца, как ще успеете да се върнете в село Шумотевица.

Попита ни дали не искаме да пренощуваме при нея и ние всъщност страшно много искахме, обаче знаехме, че в село Шумотевица всички щяха да се изплашат, ако не се приберем. Затова казахме, че не можем да останем и тогава Госпожицата реши, че ще е най-добре да си тръгнем веднага, преди да се е стъмнило.

В един часа тръгнахме от училището. Олеле, какви преспи бяха! И какъв вятър духаше! Трябваше да ходим почти приведени надве.

— Този сняг стига ли ти вече? — каза Брита сърдито на Ласе.

— Още не е Коледа — отговори Ласе. Но от вятъра едва чухме какво каза.

Вървахме и вървахме, и вървахме. Държахме се за ръце, за да не се загубим. Снегът ми стигаше високо над коленете и трябва да ви кажа, че така не се напредва бързо. А вятърът просто ни пронизваше и накрая бяхме толкова измръзнали, та не си чувствахме нито палците на краката, ни пръстите, ни носовете. Най-сетне краката ми съвсем отмаляха и казах на Ласе, че искам да си почина малко.

— Дума да не става! — викна Ласе. Ана също беше уморена и искаше да си почине, но Ласе каза, че е опасно. Тогава Ана и аз се разплакахме, защото помислихме, че никога вече няма да се приберем у дома в село Шумотевица. А бяхме едва насред път. Но изведнъж Уле каза:

— Да отидем при обуцаря! Във всеки случай не вярвам да ни отхапе носовете!

Ана и аз искахме да отидем при обуцаря, дори ако **щеше** да ни отхапе носовете.

Духаше толкова силно, че почти влетяхме през вратата на обуцаря. Той не се зарадва особено, като ни видя.

— Какво търсят дечурлига навън в такова време?! — рече.

Не посмяхме да кажем, че времето не беше такова, когато тръгнахме от дома. Свалихме си връхните дрехи и седнахме да го гледаме как кърпи обуца. Бяхме ужасно гладни, но и това не посмяхме да кажем. Обуцарят си свари кафе и го изпи, и яде сандвичи, но не ни предложи нищо. Другояче беше, когато отидохме при Кристин в Льовнес заради гръмотевичната буря.

На здрачаване престана да вали сняг и да духа вятър, но имаше толкова големи преспи, че не проумявахме как ще се приберем. Ох, как мечтаех да се върна в село Шумотевица при мама и при моето легло!

И, представете си, изведнъж чухме навън звънчета. Втурнахме се на прозореца да погледнем. И видяхме татко, който караше снегорина. Отворихме вратата и се разкрещяхме, макар че обуцарят викна:

— Не пускайте вътре студа!

Татко много се зарадва, като ни видя. Извика ни, че иска само да изрине снега до Голямо село и на връщане ще ни вземе.

Така и направи. Ана и аз се возехме на снегорина, а другите вървяха отзад. Нали сега пътят беше изринат и гладък, та не беше никак трудно.

Когато се върнахме, мама стоеше на кухненския прозорец и гледаше неспокойно навън. Даде на Ласе, Бусе и мен гореща месна супа с кнедли и това беше най-вкусното, което някога съм яла. Изядох три чинии. След това отидох веднага да си легна. Колко беше хубаво! Мама имала чувството, че татко трябва да тръгне със снегорина, защото смятала, че ние сигурно сме някъде по пътя. Какъв късмет, че е имала това чувство! Иначе трябваше да седим цялата нощ при обуцаря.

СКОРО ЩЕ ДОЙДЕ КОЛЕДА

На другия ден изгря слънцето, а снегът лежеше бял-беленичък и красив върху дърветата! Беше последният учебен ден преди Коледа. Госпожицата каза, че цяла нощ не била спала. Лежала будна и си мислела как ли сме се оправили в снега.

Тъй като беше последният учебен ден преди Коледа, Госпожицата ни прочете една коледна приказка. Всичко ми се струваше някак особено. И тъкмо преди да си тръгнем, дойде най-хубавото. Госпожицата беше поръчала от Стокхолм книги с приказки за нас. Преди време тя ни даде да разгледаме един голям лист със сума красиви картинки, които представляваха кориците на различни книги с приказки. Оттам можехме да си изберем кои книги искаме да си купим. Аз си поръчах две, Ласе и Бусе — също по две. Върху моите имаше много красиви принцове и принцеси. И точно в този последен учебен ден Госпожицата беше получила книгите. Тя тръгна между нас и ни ги раздаде. Едва дочаках да си взема моите. Но мама беше казала, че до Бъдни вечер не бива да ги четем.

Преди да си тръгнем, изпяхме всички коледни песни, които знаехме, и Госпожицата каза, че се надява да прекараме една много весела Коледа. Бях сигурна, че за мен ще е весела.

Брита, Ана и аз изтичахме до магазина и купихме червена, жълта, зелена, бяла и синя гланцова хартия, защото искахме да изплетем кошнички, които да си закачим по елхите. После поехме към къщи. Беше толкова светло и красиво!

Както си вървахме, Брита извади своята книга с приказки и я помириса. След нея всички я помирирахме. Новите книги миришат толкова хубаво, та по миризмата ще усетиш колко ще е забавно да ги четеш. Сетне Брита почна да чете. Нейната майка също беше казала книгите да не се отварят до Бъдни вечер. Но Брита реши да прочете само един съвсем мъничък откъс. Обаче след като го прочете, всички бяхме в такова напрежение, та й казахме, че спокойно би могла да прочете още един мъничък откъс. Тя го прочете, ама и това не

помогна, защото като го свърши, положението беше толкова напрегнато, колкото и преди.

— Трябва да разбере дали са омагьосали принца, или не! — извика Ласе.

Наложи се тя да почете още малко. Така продължихме, и когато си стигнахме в село Шумотевица, Брита ни беше прочела цялата книга. Но тя каза, че нямало значение, защото тъй или иначе, щяла да си я прочете пак на Бъдни вечер.

У дома мама и Агда правеха коледните наденици и навсякъде беше страшно разхвърляно. Щом се нахранихме, Ласе, Бусе и аз излязохме в градината и направихме един чудесен голям снежен фенер. Брита, Ана и Уле дойдоха да ни помагат.

По липата седяха сума врабчета, червенушки и синигерчета и изглеждаха толкова изгладнели, че изтичах да попитам татко дали не

може да сложим коледните снопи малко по-рано. Татко каза, че може. Тогава хукнахме до плевнята и взехме петте снопа овес, които бяхме запазили за коледни снопи, когато върсахме. Сложихме ги по ябълковите дървета в нашата градина и подир малко птичките нацаха там и почнаха сладко-сладко да кълват. Сигурно са си помислили, че вече е Бъдни вечер. Колко беше красиво с коледните снопи и снега, и всичко останало!

Вечерта Брита, Ана и аз седяхме при дядо и плетяхме кошнички за елхата. Момчетата също бяха там. Отначало никак не искаха да ни помагат с кошничките, но подир малко все пак не издържаха. Седяхме всички около кръглата маса на дядо и изплетохме 54 кошнички, които си поделихме по равно, та имаше 18 кошнички за Северната, 18 за Средната и 18 за Южната. Дядо ни почерпи с ябълки и бонбони. Докато седяхме там, цялото време си мислех, че утре ще печем меденките. Тогава е почти толкова весело, както на Бъдни вечер.

Насред цялата работа Ласе изтича навън в градината и запали свещта, която бяхме сложили в снежния фенер. Ех, колко хубаво светеше фенерът в мрака! Като го видях да свети така в градината, се сетих за онази коледна песен: „На портата със сняг покрита, Коледа потропва пак с усмивка“. Просто я виждах как стои там и се усмихва също като снежния фенер.

— Горкичкият ми дядо, дете не може да види снежния фенер — каза Ана. — Искаш ли вместо това да ти попеем? — попита след малко. Защото дядо много обича да му пеem. И почнахме. Изпяхме точно онази песен, за която си бях мислила: „На портата със сняг покрита“.

— Не намираш ли, че на Коледа е много весело? — пошепна ми после Ана. И аз казах, че намирам. Защото мисля, че е така. За мен това е най-веселото време. Тогава всички ние, децата от село Шумотевица, страшно се забавляваме. Е, иначе също много се забавляваме. И лете, и зиме, и напролет, и наесен. Ех, колко ни е весело!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.